

CHOVNĀ• STANICE VIRĀ®

ĀĀEtvrttek, 27 leden 2011

Māme doma chovnou stanici virĀ. DobĀ™ se o nĀ› starāme a nenechāme je zahynout. Jen, co se nĀ›kdo zmātoĀ™mĭ z nemoci, hned onemocnĭ dalšĭ. Takhle se to tĀhne uĀ¾ od doby pĀ™ed Vānoci. TeĀ• to ale dostoupilo dramatickĀho vrcholu. V noci na minulĭ Ā•tvrttek se naše tĀmĀ›Ā™ dvou a pĀ™ letā Aidinka probudila s plāĀ•em. Myslela jsem, Ā¾e mĀ›la noĀ•nĭ mĀ›ru, ale mĭsto toho jsem ji objevila v pozvracenĕ postĭlce, celou nešĀ›astnou, proĀ• se jĭ nĀ›co tak ošklivĕho udālo.

„Nic si z toho nedĀ›lej, Aidi. Je to ošklivĕ, ale to se obĀ•as stane.“
 „Nojince taky?“
 „Ano. Norince taky.“
 „Mamince ne.“
 „Mamince taky nĀ› kdy.“
 „Aha.“

PĀ™evlĭkly jsme postel, a pak bohuĀ¾el ještĀ› dvakrāt. Ani nĀ›kteĀ™mĭ obyvatelĕ postĭlky nezĀ•stali ušetĀ™. JmenovitĀ› medvĭdek, EmiĀ•ka Ā•islo dvĀ› (panenka, co trochu pĀ™ipomĭnā EmiĀ•ku), a nakonec ani ta nejdĀ•leĀ¾itĀ›jš panenka, samotnā EmiĀ•ka. Māme zakoupenou nāhradnĭ, ūplnĀ› stejnou, ale bohuĀ¾el poblinkanĕ byly nakonec obĀ›. JelikoĀ¾ bez Eminky se spāt nedā, tak jsem holt tu druhou v poĀ™adĭ poĀ™ādnĀ› otĀ™ela mokrou utĀ›rkou a dĀ•kladnā oĀ• poĀ•kā aĀ¾ na rāno.

„Mami, Eminka je pobjinkanā?“
 „Ano, ale utĀ™ela jsem ji.“
 „Je Ā•istā, Eminka?“
 „No, ūplnĀ› ne, zĭtra ji vypereme.“

Aida druhĭ den mĀ›la horeĀ•ku a byla poĀ™ād unavenā. V pātek se sice ještĀ› probudila s fĀ•ukānĭm, coĀ¾ normā nedĀ›lā, ale za pār minut se nām dušovala, Ā¾e uĀ¾ nemocnā nenĭ. To pak skuteĀ•nĀ› pozdĀ›ji dokāzala, neboĀ¾ Skypu s babiĀ•kou a dĀ›deĀ•kem opĀ›t bĀ›hala a skākala jako dĀ™ĭv.

Tatĭnek: „No, hlavnĀ› aby to nechytla taky Nora.“

V sobotu jsem si všimla, že na devítimísíň holčička, která je vždy pátí chuti, nechce vůbec o mi to trochu divné, ale protože jinak byla veselá a zdánlivě jí nic nechybělo, nenutila jsem ji a dala ji do takového chodítka s pultíkem a hračkami. Chvilí si hrála a najednou z ní velkým obloukem vylítlo i to, co nesnáhla. Na protest jedněf ukla a pak se zase začala hezky usmívat. No a kdyby ji maminka nechala, jistě by si s tou velkou louchí i hezky pohrála. „Mami, Nojinka má bjinkanec?“
„Ano, Aidi, ale poátádnej. Musím ji pátíevlíct a tady se to musí celé vyistit. Ten povlak budu muset vyprat.“
Naš Norinka je blinkací dítě. Už od malička jí vždycky mlíko vylítlo trochu zpátky. Nevadí jí to a dětská doktoráťmíká, že prostě některé děti jsou takové a že z toho sásem vyroste. Tentokrát mi ale bylo jasné, že tohle není áťmák ublinknutí. Horeku našťstí moc nemá, jen zvyšnou teplotu, ale za to se jí k tomu pátídál mírný přjem. „Tatínku, poj si íchnout, to je věně, co? To se nám bude dnes v noci krásně spát.“
„Ježíš, ta je ale podlaná. To musíš pátíebalit, nemáš v tom nechat.“
„No jistě. Chudinka, jak krásně spinká a já ji musím otravovat.“
„To je síla. Budeš tady muset zítra vyvat a tohle obleení, co tu leží, budeš muset vyprat, toho smradu se jen tak nezbavíš.“ Nutno podotknout, že táánek má velmi silně vyvinuté ích.

No - a v neděli po poledni došla áda na mě. Bylo mi najednou táko. Tatínek pátíjel dom z návš kamaráda v tísni a hned mi nabízel, že se o holčičky postará a že mě už jet nakupovat potraviny na pátíš. Nechce se mi, je mi nějak divně, ale musím, pátíece nemáš být o hladu. Nakupuju, všchno dobrý, jen na parkovišti pátíed obchodem mě zase pátíepadne divný pocit, jako bych tak za dvě, táťm hodiny mohla zvracet. P dom, potraviny vyložené v chodbě. Holčičky mě nadšeně zdraví. Norinka už má po věe. Jsem unaveně divně. Tatínkovi volají z práce, něco se podlalo na síti. Musí nahoru do pracovny. Jsem s holčičkami, ležím na koberci a hrajeme si. Norinka se jaksi sápa po výstíhu. „Aidi, Norinka chce asi mlíko. Tak jdeme.“ Máme nakrmeno, chce se mi ležet. Tatínek nahoře v pracovně ív diskutuje se spolupracovníky a snaží se vyš problém. Lehnu si na chvíli s holčičkami do postele, budeme si tady hrát. Ne, nechce se mi zvracet, ale je mi táko a jsem unavená. Hrajeme si. Aida obas odbíhá do chodby a hlasitě si zpívá. „Co se tam děje, miláku? Já tady nemáš pracovat.“
„Já tady umírám. (I’m dying here!)“
„Aidi, uklidni se, nekáťmí tolik, ano?“ Norinka se začíná vztekat, už se jí chce spát. Tak se holt zvedneme a pátíevleeme ji do pyámka a dáme jí spát. Norinka je vlečená do spodního trička, vyměju plínku. Aida mi ji pátípra Trvá jí to dlouho, ješť si prohlíží obrázek. Už to nevydržím... „Aidi, honem, dej mi tu plínku. Tatínku!!!! As pozvracím a drám Noru.“
„OK, Danny, já musím za manželkou, něco se...“
„Tatínku!!!!“ Stále drám Norinku za kyě, aby nepadla s pátíebalovacího pultíku, co mám na noním stole Kleím vedle ní a najednou je pozdě. Tatínek pátíibhl a uvidl. „OK, už jsem tady. Mášš jít na z
„Nemáš, drám Noru.“Dalš vlna.„Ježíš, už mám Noru, tak bš.“
„Nejde to.“
Dalš vlna. Aidinka breí.
„Neplaš Aidi, maminka jenom zvrací.“
„Mám taky v gatích!“ Tatínek odnese breící Norinku do postýlky, zatím bez plínky, ladně pátíeskoí nesku velkou kalu a už nese odpadkový koš. Aida znovu pláe. „Neplaš Aidi, maminka jenom zvrací. Nic se neděje.“
Já mezi vlnami: „Neboj, Aidi. To se tak někdy stane, ale nic to není.“ Koneně se zdá, že nejhošš za mnou. Odcházím na záchod, dokonšit, co jsem začala do gatí. Jak potupně! Takovej už jsem teda dlouho nemáhla. Tatínek se zoufale rychle snaží uklidit to našťstí, ně se vpije mezi zánovní parkety. „Tati, maminka zvracela?“
„Ano, maminka zvracela.“
„Te je na záchodě?“
„Ano.“
„Maminka zvracela?“
„Ano, zvracela. Ach jo, na kolik otázek mám pátí tomhle odpovídat?“

„Tati, maminka se sprchuje?“

„Ano, maminka se sprchuje.“ Domluvili jsme se s tatínkem, Á¾e já dám Norinku spát a on uÁ¾ se o Aidu postará. LeÁ¾ím v posteli, jsem unavená. Tatínek se snaÁ¾í zároveň pracovat, tedy Á™ešit nÁ¾co po telefonu a zároveň odpovídat AidÁ¾.

Ach jo, zase musím na ono místo. PÁ™ichází tatínek. „Jé, ty uÁ¾ zase sedíš? Nemohu chvíliÁ¾ku pohlídat Aidu, já bych ještÁ¾ potÁ™eboval nÁ¾co dodÁ¾lat do práce? Je to tak na pÁ¾t minut, abych nemusel s notebookem zase dolÁ¾ a znovu se naladit.“

OdpovÁ¾ly za mÁ¾ moje útroby.

„JeÁ¾íš!“ zvolal tatínek a utíkal zpátky. Aida dostává veÁ¾eÁ™mi, sedí pÁ™ipoutaná na své Á¾idli. „ a hezky jez, já budu hned zpátky.“

„Tatí... tatí... tatí... tatí... tatí...tatí... tatí... tatí... tatí... tatí... tatí... tatí... tatí...“

„HolÁ¾iÁ¾ko! UÁ¾ jdu!“ Tatínek sbíhá s notebookem po schodech. Sedne si ke stolu a snaÁ¾í se uÁ¾ koneÁ¾ zaÁ¾ehnat tu síÁ¾ovou krizi. Jsem tak unavená a musím sedÁ¾t na míse, nešlo by to nÁ¾jak vyÁ™ídit v leÁ¾e v posteli to ne, uÁ¾ zase i touhle cestou! JeštÁ¾, Á¾e je tady ten vymytý odpadkový koš hned vedle mÁ¾. UÁ¾ v tom Á¾ snad nemÁ¾u nic mít. Jsem moÁ¾ná po témÁ¾ dvou a pÁ¾ letech koneÁ¾nÁ¾ v posteli pÁ™ed osmou a nemÁ¾u usnout celá já. Je mi zima a jsem unavená, ale nemÁ¾u spát. No, to jsme dopadly! JeštÁ¾, Á¾e nás ten tatínek zachránil.

„PÁ™íštÁ¾ mi to Á™ekni dÁ™ív.“„VÁ¾dyÁ¾ jsem ti Á™íkala, Á¾e umírám.“

„No jo, ale já jsem myslel, Á¾e tÁ¾ zase ubíjí svým dovádÁ¾ním dÁ¾ti. Jako obvykle...“ No, Á¾e se nestydí, stÁ¾ jen vyjmeÁ¾nÁ¾, kdyÁ¾ se Aidina asistence u NorinÁ¾ina veÁ¾erního uspávacího rituálu jaksi zvrhne. „No já nevím. A ty dostáváš avízo dlouho dopÁ™edu, Á¾e budeš zvracet? MnÁ¾ to došlo, aÁ¾ kdyÁ¾ jsem vstala z postele zaÁ¾ala pÁ™evlíkat Norinku.“

JeštÁ¾ podotýkám, Á¾e celá situace byla o to veselejší, Á¾e Aida a já mezi sebou mluvily Á¾esky, Aida a tatínek persky a tatínek a já anglicky. Tak teÁ¾ jsem jen zVÁ¾davá, jaký virus se k nám do chovné stanice dostane pÁ™íštÁ¾ a zda-li si s ním taky tolik uÁ¾ijeme.

PÁ™íkládám jednu fotku našich holÁ¾iÁ¾ek, na které jim zrovna nic nechybí. GIUSI, Washington, DC